

העלון טעון גניזה
עלון מס' 807
שבת וישב
שנת תשפ"ו

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
נרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלימה
שמואל בן שמחה

**זמני שבת
פרשת וישב**

ירושלים	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
5.55	3.32	4.01	5.16	
5.50	3.33	4.17	5.17	
5.48	3.31	4.04	5.15	
5.52	3.35	4.19	5.19	

המולד: ליל שבת 02.22 ו-10 חלקים
הפטרה: "כה אמר ד"

מטעמים לשולחן

וישאל את אנשי מקמה לאמר איה הקדשה הוא בעיניו על הדרך. ויאמרו לא היתה בזה קדשה.
(בראשית פקד לח פסוק כא)

האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זי"ע"א היה דורש פסוק זה לענין הקדושה בדרכים וכך היה דורש איה הקדושה כלומר היכן אפשר למצוא את הקדושה היא ובעיניו על הדרך כשאדם שומר את עינו בדרכים ולא מבט ימין ושמאל. שם נמצאת הקדושה. ואפשר לראות עד כמה נזהרו בזה גדולי ישראל שבכל דור ודור ואפילו בראייה אקראית ועל כך יעיד הסיפור הבא: הרב הקדוש **רבי מנדל** אב בית דין דעעש זצ"ל, בנו של הרב הקדוש **רבי יחזקאל פאנעט** בעל מראה יחזקאל זצ"ל, למד בבחרותו בשיבתו של **החתם סופר** זצ"ל בעיר פרשבורג מספר שנים ברציפות, והיה תלמיד חכם חביב ואהוב אצל רבו מאוד. כשהגיע בערך לגיל 20 חשקה נפשו לנסוע לביתו לבקר את הוריו ולקיים מצוות כיבוד אב ואם. כשלקח ברכת פרידה מהחתם סופר אמר לו החתם סופר כשהנך נוסע הביתה, יזדמן לך לעבור בדרכך לא הרחק מהעיר אוהעל, לדעתי כדאי לך להיכנס ולהתעכב מעט בעיר הזו כדי להכיר את הרב הקדוש **רבי משה טייטלבוים** זי"ע"א בעל הישמח משה, כי הוא מיוחד בגדלות תורתו ויראת שמים החופפת עליו. הבחור רבי מנדל השתדל כמובן לעשות כעצת רבו, הוא נכנס לעיר אוהעל להתראות עם הישמח משה, ונסתובב הדבר שנשתהה בעיר כמה ימים. בוקר אחד לאחר תפילה שחרית, יצא רבי מנדל לשוק הפירות אשר בעיר לקנות עבורו אבטיח. הוא ניגש לדוכן אשר הועמד לצורך מכירת האבטיחים, אשר בו עמדה בת ישראל ומכרה. רבי מנדל שאל על אבטיח אחד מה מחירו, וכאשר השיבתו הנערה את הסכום, היה הדבר בעיניו למחיר גבוה מדי, ומכיון שכך הוא עמד ללכת משם לדוכן אחר. כשראתה זאת הנערה המוכרת, נענתה ואמרה בלשון מליצה, צדיק זה בא לבית מלאנע ויפטור בלי מלאנע. (בשפת האידיש נקרא אבטיח מעלאנע), והנערה התבטאה במליצה נפלאה על פי מאמרו ז"ל המובא ב**רש"י** ריש פרשת ויצא על **יעקב אבינו**, 'צדיק זה בא לבית מלוני'. רבי מנדל התפעל מהדבר שבת ישראל תוכל לשלוק ולהתבטא במליצה כזו, ומגודל התפעלותו הביט וראה את הנערה בהבטה של רגע. מיד לאחר מכן עזב רבי מנדל את השוק בריצה, שב למקום אכסניתו בחדרו אשר היה לו בבית בעל בית חשוב, השתטח על הארץ בפישוט ידיים ורגליים, והחל לבכות בבכי גדול ונורא. הבעל הבית שמע מהחדר השני את הבכיה הנוגעת, נכנס לתוך החדר ושאל את רבי מנדל בקול חלש מהלך מה חפץ עד שחלה בידיו רבי מנדל להשיבו בקול בכי ונהי, הכיצד לא אבכה, אחרי שעשיתי דבר אותו לא עשיתי מעולם נכשלתי והבטתי על בת ישראל מגודל התפעלות על דברי מליצתה, איך אעשה עתה תשובה על הדבר. והמשיך לבכות בגודל מרירות ליבו. בדעתו של בעל הבית שחש צער גדול מגודל מרירותו של אורחו רבי מנדל עלה רעיון, והוא שטח אותו בפניו באומרו, יש לי עצה עבורכם כיצד לתקן המעוות, הלא אמרו חכמינו זכרונם לברכה, כי אין לקדש את האיש עד שלא יראנה. הנערה הלזו שמכרה בשוק, בוודאי עומדת להינשא לאיש, ואם אתם תסכימו לשאת אותה לאישה, אז כבר יהיה היתר להסתכלותכם למפרע, נכדומני שהיא בוודאי תסכים להינשא לכם, בהיותה ענייה ובת טובים. העצה מצא חן בעיני רבי מנדל אך אמר שתחילה חפץ הוא להתייעץ בנידון עם הרב אשר מתגורר בעיר הישמח משה, אשר ככל הנראה מכיר את משפחת הנערה, והיה אם יסכים הישמח משה, יאות גם הוא לדבר השידוך. הלכו שניהם רבי מנדל ובעל הבית אל בית הרב כשהגיעו נכנס בעל הבית לפניו וסיפר לרב איך השתטח הבחור הזה על הארץ ובכה במרירות גדולה על אשר נכשל בהבטה פתאומית על נערה המוכרת אבטיחים, מעולם לא ארע לו להיכשל בהסתכלות מעין זו, ואינו יודע איך לתקן זאת. הוא יעץ לו עצה שייסכים להתקשר בשידוכים איתה ויהיה לו בדיעבד היתר למפרע כי חכמינו זכרונם לברכה אמרו שאין אדם נושא אישה עד שיראנה ובה סיים דבריו, שלשם כך באנו שכבוד מעלתו יתן עצה הוגנת כדת מה לעשות בדבר הזה, והוא ישמע לעצת הרב, כאשר יגזור עליו כן יקום בעזרת השם. כשנכנס רבי מנדל אל הרב אמר לו הישמח משה שהצעתו של בעל הבית היא דבר נאה ומתקבל אך לא ראוי שישעה צעד כזה ללא הוריו, על כן טוב ונכון הוא להודיעם במכתב על הדבר, לבקשה שיעניו לאוהעל בהקדם האפשרי כדי לבוא בדברים בהצעה זו, ונראה איך יפול דבר, אם יסכימו הוריו לשידוך, יוכל הדבר להיגמר בכי טוב. מהר רבו מנדל לעשות כדברי הישמח משה, הודיע להוריו על השידוך וכתב שהוא מצפה לבואם לאוהעל. הגאון הקדוש בעל המראה יחזקאל ונוות ביתו הרבנית שקיבלו את דברי האיגרת מבנם יקירם לא התמהמהו, ובאו מיד בהקדם האפשרי. משהגיעו, נכנסו אל הישמח משה ושמעו מפיו את כל העניין, והוסיף בעל הישמח משה, כי לפי דעתי אין בעצה שנותן בעל הבית כל דבר מעוקל או מידה לא נכונה, ונכון הוא בכדי להציל על ידי זה את בנם המיוחד מצער הגדול, ממרירותו ומבכיותו. לאחר שסיים הרב את דברו נענה המראה יחזקאל ואמר, הרבנית מתלוננת הכיצד זה יעשו שידוך לבנם היחיד המושלם עם בת ממשפחה שאינה מיוחסת. הישב הישמח משה כי לפי דעתו העיקר הוא ייחוס עצמי, אם הנערה הוגנת ומשולמת במעשיה, חשובה יותר ממיוחסת ללא שלמות במעשים. המראה יחזקאל הסכים עם הדברים, רק ביקש שזאת תעשה הרבנית תחילה, תלך לראות את הנערה ולדבר עמה, תשמע חוות דעתם של אחרים אודותיה, והיה אם היא אכן מושלמת כדברי הרב, לא יתעכב השידוך מצידם. הלכה רבנית לקבל אינפורמציה על הנערה, והתאכזבה עד למאוד. כי הגם שכדברי הרב הייתה חשובה במעשיה ויראת שמים, אבל היא מכוערת בתארה.

המשך בעמ' אחרון

ההלכה השבועית

הלכות יין הכשר לקדש עליו

א. אין מקדשים אלא על יין שראוי לנסך אותו על גבי המזבח. לפיכך יין שריחו רע אין מקדשים עליו, ואם עירבו ביין אחר ונתקן ריחו מקדשים עליו, ולכתחלה אין לקדש על יין שנשאר מגולה לילה אחד, ובדיעבד אם קידש עליו יצא ידי חובה. וצלוחית של יין שהיתה מגולה, והניחה בארון או במקרה, היין כשר לקידוש אף לכתחלה.

ב. יין מגתו (בתוך ארבעים יום), מקדשים עליו. וסוחט אדם אשכול של ענבים בערב שבת ואומר עליו קידוש היום. הילכך מותר לקדש לכתחלה על מיץ ענבים טהור.

ג. יין שבפי החבית, אף על פי שיש בו קמחים, (נקודות לבנות), מותר לקדש ולהבדיל עליו, ואם אפשר לו טוב שיסנן אותו תחלה, להעביר הקמחים. וכן מקדשים על יין שבשולי החבית שיש בו שמרים. ומכל מקום מצוה מן המובחר לברור יין טוב לקדש עליו.

ד. יין כושי, שהוא שחור, כשר לקידוש.

חזון עובדיה

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinon.org או הכנסו ל- www.hasdeyinon.org או בואצפ: 050-9580500

ואההשתדלויות - כל אלה לשווא היו; התפילין אינם, כמו בלעתם האדמה באותן שתי דקות מאז עזב מושי את התחנה עד ששב אליה. אמנם למחרת התפרסמו בעיתונים מודעות על אודות תפילין שנמצאו אתמול - אולם בהתקשרם התברר שאין אלה התפילין שלהם; בעלי התפילין ההם כבר הגיעו לקחת את אבדתם היקרה - ורק הם עוד תוהים ומחפשים. לאחר ימים אחדים החליט ר' שמעון כי יש לשים קץ לפרשייה, מה שהיה היה ויש להמשיך הלאה לעבר העתיד; מושי צריך לקבל תפילין חדשות ולחזור אל שגרת הלימודים בראש רגוע. לא קל לרכוש תפילין בשנית, הפרנסה אינה עולה בנקל גם בלא הכי, אולם ההכרח לא יגונה. פגש בביהכ"ס את ר' חיים מידוע, סופר סת"ם מאז ומקדם, והחל מדבר עמו על מחירם של פרשיות מהודרות לתפילין. ר' חיים נבון והתבלבל לרגע: "והרי כבר ערכתם בר-מצוה לפני זמן קצר, לא כן?!" ר' שמעון גולל בפניו את דבר האבדה, ור' חיים השתאה לשמע הדברים המצערים: "מעניין", אמר, "תחת ידי שמורים עדיין תפילין שרשמתי במיוחד לשמו של בנכם זה. הזמנתי אצלי ולא באתם לקחת. מוכנים הם ומצפים לכם". ר' שמעון לא ידע את נפשו ממבוכה. מתחילה לא הבין כלל במה דברים אמורים, ולכשהבין - לא האמין, ולכשהאמין - נרעש בהודיה להשי"ת על דבר הפלא הזה, "שומר פתאים השם"..." רגלי חסידיו ישמרו..." שוגג היה ושכח, ברגע זה מתחיל להיזכר במשהו, ברם אין שכחה לפני כסא כבודו ית'; הוא ית', הזוכר העליון, הפיל על מושי את שכחת התפילין בתחנה - וכך גלגלה ההשגחה הפרטית שייצג מחשש גזל וגרימת צער והפסד. חילה את פני ר' חיים בבקשת סליחה ומחילה, שילם לו על אתר את המחיר המלא של זוג התפילין - ולמחרת קיבלם אל ידו בהתרגשות רבה. חולפות השנים ביעף, כבר עומדים בשנת תשס"ד והנה היא גומעת ימים ושבוועות, חודש אחר חודש. לאחר חג הפסח, בשלהי חודש אייר, עומד יענקי - אחיו הצעיר של מושי - להיכנס בעול תורה ומצוות. מאז תחילת השנה, תיכף לאחר חג הסוכות, כבר החל ר' שמעון לדבר על רכישת תפילין ליענקי - והפעם במודע ובמכוון, בידיעה ברורה אצל מי תתבצע ההזמנה - מתוך שימת דגש שהיא תתבצע רק פעם אחת... אלא שמן החשוון, שהיה חודש עמוס מיוחד בעסקים, עברו בני העולם אל הכסלו ואל הטבת; נרות החנוכה הוסיפו והלכו בזה אחר זה ובספר התורה כבר קראו את פרשיות יציאת מצרים וקבלת התורה. ר' שמעון עודנו על דרך, לרכוש את התפילין לקראת השמחה המתקרבת, אלא שבכל פעם נדחה הדבר ונדחה עוד - עתים מסיבות ברורות ולעתים מסיבות יותר תמוהות. באמצעו של שבט, ראש השנה לאילנות, החליטו כי יש להוציא את הענין לפועל - תיכף ומיד - אבל גם באמצעו של אדר, פורים דמוקפין, עוד היה הנושא בגדר תכנית. ריחו של פסח כבר מילא את חלל הבית, המצות כבר התרדדו בזריזות וארונות כלי הפסח נפתחו לרווחה. יענקי, שזו לו הפעם האחרונה לחייו שיאכל מצה ומרור ללא חיוב מדאורייתא, הזכיר בעדינות שב"ה כבר סיים ללמוד את הלכות הנחת תפילין; מבחינתו הוא כבר מוכן ומזומן... באותו יום החליט ר' שמעון בלב נוקף כי כלו כל קיצין; היום הזה, היום ויהי מה, יצא בע"ה לעבר המכון לברר על אודות כתיבת תפילין ורכישתן. בהגיע הרגע, "היום ויהי מה", התקשר הטלפון בבית ועל הקו איש אלמוני, שאלה מענינת בפיו: "...סליחה, שלום... אולי נאבדו לכם תפילין לפני שלוש שנים?..." בוודאי, אכן כן. "ובכן", קול נרגש, "אני מצאתי אותם אז, באותו יום גשום. הגשם לחלל אל התחנה ומיהרתי לקחת משם את התפילין. תליתי מודעות ופרסמתי - אך לא היה כל מענה לפניותי. כבר סבור הייתי לתיתם לגמ"ח תפילין או לבעלי תשובה - אך הרב פסק שעלי לשמרם כיון שרשום על הנרתיק שמו הפרטי של המאבד. "התפילין נותרו אפוא שמורים תחת ידי. מפעם לפעם פרסמתי פה ושם - אך לשווא. בשלושת השנים האחרונות הייתי מוציאם מידי ערב פסח, לנקותם ולנקות את השקית, ולאחר מכן משיבם אל מקומם בצער על צערם של הבעלים. היום, ערב פסח, ניקיתי שוב את מרומי הארון הזה - ובהגיעי אל שקית התפילין, הוצאתי את התפילין וניערתי את השקית בחוזקה מספר פעמים. לפתע נושר מבפנים פתק לבן ותמים: השם 'משה' ושם משפחתו, כתובתו המדויקת ומספר הטלפון. כשלוש וחצי שנים נחבא הפתק בעמקי השקית, בדיוק היום נגלה..." "מדהים", הכה ההלם את צדו השני של הקו, "מדהים. בדיוק היום..." בדיוק היום עמדנו לקנות תפילין חדשות לבנו השני."

נפלאותיו לבני אדם

אדם עסוק הוא ר' שמעון, מעל ומעבר. בית מבורך לו, בלע"ה, ועמל הפרנסה ממלא כליל חלק גדול משעות ימיו. מלבד זאת, מקדיש משעותיו לעבודת שמים; קביעות עתים לתורה, לחסד ולחינוך הבנים - כמידת יהודים יקרים מן השורה. מחשבתו עסוקה תמיד בהרהורים שעל הפרק, רעיונות והכרעות למיניהן בעניני העסקים והעיסוקים, המשפחה והצאצאים - כמיטב תפקידו של אב עמוס בישראל. והנה, יום גדול כבר מתקרב ממרחק, יום היכנסו למצוות של מושי בנו יקירו. בשבוע מתפילת שחרית באחד הימים, וראשו מהרהר כתמיד - פגש את ר' חיים, אחד ממידועיו המשמש כסופר סת"ם, עצר לרגעים ואמר לו שברצונו להזמין אצלו זוג תפילין מהודרות לקראת בר המצוה של בנו. ר' חיים הסכים בשמחה והם נפרדו לשלום; ראשו של ר' שמעון שב להרהר בענין המורכב שהעסיקו באותה שעה. אותה הזמנה, שבוצעה ברגע של מפגש על דרך, פרחת משום-מה מזכרונו העמוס של ר' שמעון ונשכחה כלא היתה. עד היום אין לו מושג כיצד התרחשה אצלו שכחת ענין זה חשוב, אבל מעשה שהיה כך היה. בשבתו במשרדו, מספר ימים לאחר מכן, נזכר בין עסקה לעסקה שעליו להזמין תפילין עבור מושי, הן זמן הנחת התפילין מתקרב וטרם עשה בענין; התקשר על אתר לאחד מידידיו המנהל מכוון למכירת תשמישי קדושה - והזמין את זוג התפילין המהודרות שהוא חפץ בהן. ביקש באופן אישי שהכתיבה תיעשה על ידי סופר פלוני והפרשיות יועברו להגהה בידי מגיה יר"ש; אף בירר על אודות איאלה הידורים בעשיית הבתים וסיכם על מחיר ועל מועד מדויק שבו תהייה התפילין מוכנות בע"ה. בהגיע העת התקשרו מהמכון להודיע שהתפילין מוכנות, הכל התבצע לפי בקשתו ועתה יש לבוא ולקחת את התפילין ממשרדי המכון. ר' שמעון פנה מכל עיסוקיו והלך עם מושי לקחת את התפילין הקדושות. בחלוף תקופה נכנס מושי בעול תורה ומצוות, בשמחה ובטוב לבב, והתפילין לו לאות על ידו ולטוטפות בין עיניו כמצוות השי"ת. ימים אחדים לאחר השמחה הגדולה, מתקשר הטלפון בביתו של ר' שמעון. ר' חיים על הקו, שואל את זוגתו של ר' שמעון מה בענין התפילין שהוזמנו אצלו; כבר סיים את כתיבתם לפני שבועיים ואיש אינו טורח להתעניין על אודותם... היא לא ידעה על מה הוא שח, סיפרה לו בפליאה שלפני ימים אחדים כבר התקיימה שמחת ה'בר מצוה' ברוב עם, התפילין של מושי כבר מעטרות אותו מידי בוקר למעלה מחודש ימים... ר' חיים הבין על אתר שמן הסתם מצא ר' שמעון סופר סת"ם טוב הימנו; סיים את השיחה בהתנצלות על ההפרעה, אמר בנימוס שכנראה היתה כאן טעות או אי הבנה. אילו ידע ר' שמעון מן הנעשה, מן הסתם טורח היה לקום ממשרדו ברגע זה ולבוא עד ביתו של ר' חיים - לפצותו בממון ובדברים; אדם יקר הוא ולא יניח שתצא מתחת ידו שגגה ועגמת נפש אשר כזו - אלא שאותה 'טעות' ואי הבנה' שהיתה בינו לבין ר' חיים, לא נודעה לו בכלל. העניין הזה שקע והתפוגג בהמולת הבית והעסקים. רק ר' חיים בחדרו הקטן, עם הקולמוס והקלף, הביט בזוג התפילין שכתב בכתיבת ידו, בהידור ודקדוק, המונחים עדיין בארוננו - ולא הבין כיצד מתרחשים דברים כאלה, שאדם טוב כר' שמעון מזמין תפילין ולבסוף רוכש אצל סופר אחר. ולא עוד - אלא אפילו לא מתנצל; עובר לידו לפעמים ומרכין ראשו לשלום - כאילו לא אירע מאומה. כלום זכרונות מתעתע בו? הרי זוכר היטב היכן ומתי נדברו ביניהם? משמים ריחמו על שניהם - גם על ר' חיים, לבל יכאב מצער ואכזבה, וגם על ר' שמעון - לבל יוכתם מגרימת צער והפסד ליהודי. היה זה בחלוף מספר חודשים, עת עשה מושי את דרכו אל הישיבה באחד מחודשי החורף של שנת תשס"א. ישב בתחנת האוטובוס, הניח על המושב לצדו, את השקית שבה נרתיק התפילין - והמתין. בהגיע הקו המיוחל, עלה מושי בתוך כדי פשפוש בארנקו החדש, שלף את הכסף ושילם במזומן ובמדויק, אחר פנה להתיישב במקומו. האוטובוס כבר החל לנוע, עוד זמן קצר שוב יבוא בשערי הישיבה אשר אהב. ברגע מסוים חש ריקנות בידי, הביט ולפתע נרעד: התפילין, התפילין אינם אתו, הם נותרו בתחנת האוטובוס. מיהר לרדת בתחנה הקרובה והחל רץ בגשם כל עוד רוחו בו. טרם חלפו שתי דקות מאז עזב את התחנה, סביר להניח שהתפילין עודן שם. לא. הם כבר לא היו שם. חיפושיו הרבים במקום ובסביבותיו לא העלו מאומה, שאל את פי האנשים הקרובים ואיש לא ידע להשיבו. אפוף צער עשה את דרכו הביתה, בוש ונכלם, כאוב עד דכדוכה של נפש. למרבה הצער, לא היה כל סימן מזהה על התפילין. נרתיק יקר היה לתפילין - אך היה רקום עליו רק "משה", ותו לא. המודעות הרבות, הפניות להכא ולהתם, המאמצים

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

לפני כמה חודשים, גילו לי את המחלה, לא על אף אחת מישראל. עשיתי בדיקת אר.איי, ומצאו את גוש בצד שמאל בבלוטה לימפה. לאחר ההלם הראשוני, התעשתתי והתקשרתי ל"חסדי ינון" להזמין "פדיון נפש", הרופא רצה כבר לערוך כריתה ושחזור באזור, ואמרתי להם שאני לא מסכימה. עשיתי פעמיים "פדיון נפש" וכמובן לא הפסקתי התפלל... ואחרי חודשיים עשיתי עוד - בדיקת אר.איי. וישתבש שמו! לא מצאו כלום. ברוך השם! מאז הכל בסדר ומרגישה הרבה יותר טוב, ישתבח הבורא ויתעלה הדרו... ותודה גם לשליחים הנאמנים...

בעילום שם

לבן שלי, בן השנתיים, היתה אסטמת עור קשה. שום דבר לא עזר, משחות למיניהם וכל טיפול אחר. הגיע למצב כזה שבטיפות חלב כבר כעסו עלי, אמרו שזו הזנחה. אני היתי חסרת אונים. אבא שלי שהיה בריא כאב לו על הנכד ועלי, אמר לי לעשות לו, "פדיון נפש" ב"חסדי ינון". אני לא ידעתי מה זה, אבל אמרתי לעצמי, מה יש לי להפסיד, ננסה. עשיתי. ואחרי זה... אין מילים, הכל עבר כלא היה. נעלם לגמרי. הגננות היו בהלם. עכשיו, אני ישר מספרת לכולם שידעו. אין עוד מלבדו...

ש.כ מהמרכז.

סמא רחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיו וקשונו שמר מצרות נפשו (מסדי, ב"א, כ"א)

המספר לשון הרע אכן הדומם טוב ממנו

"אמר רבי חסדא כל המספר לשון הרע ראוי לסקלו באבן" (ערכין ט"ז). כי האבן שהוא דומם טוב יותר ממנו שהרי חוטא בלשונו באותו מתנה שנתנה לו יתרון גם על בעלי חיים וטוב היה לו אם היה דומם כאבן ולא יחטא ולקח ראוי לסקלו באבן.

(עיני יצחק למגיד מולקומיר זצ"ל ערכין ט"ז)

החיים והמות ביד הלשון, כיון שתתקף נשימא לדבר בידו לדבר

בספר משלי (יח, כא): "מות וחיים ביד לשון, ואהביה יאכל פריה". שלמה המלך עליו השלום רצה לומר כי החיים והמות ביד הלשון, כי לפי קלות פעולת הלשון שאינו דומה לשאר איברים, כך אין לומר על אחד מהם שהחיים והמות בידו, שאף אם רצה האדם להכות את חברו, אם אין כאן כח המתעורר על זה, אין היד פועלת דבר זה, ואם כן אין הדבר בידו בלבד, אבל הלשון אין צריך לשום התעוררות, כי מתקף ומיד שימצא לדבר מדבר, ולקח החיים והמות הוא ביד הלשון. וזה שפסק אחר זה "ואהביה יאכל פריה", כי מי שאוהב הדבור באין ספק שיאכל פריה, אם לחיים - לחיים, ואם למות - למות

(מהר"ל מפראג נתיב הלשון פ"א)

אני מורה בבית ספר, והמורה לספורט בקשה שאחליף אותה שיעור אחד. נכנסתי לכיתה נמוכה והוצאתי אותם למגרש. אחד טיפס על השער לכדורים, השני נפל וקיבל מכה סגולה במצח וסדק ביד. המנהל לפני זה אמר לי, לשים עין עליהם, כי הוא מטפס. לא הספקתי לנתק והוא נפל. האמא באה לבית ספר וצעקה על המנהל, ורצתה לתבוע את בית הספר. ואז הגיעו אלי, רצו לעשות לי שימוע במשרד החינוך. היה מאד מפחיד. האמא רצתה לדבר איתי. אמרתי שלא אעמוד בזה, שאני אבכה... בשלב הזה, התקשרתי ל"חסדי ינון" והזמנתי "פדיון נפש". חברות אמרו לי, מה את עושה על זה פדיון נפש... תעשי לעצמך, שתתחתני, שיבנה בית המקדש... שיבוא המשיח... ואני, מורה חדשה, נלחצתי ולא רוצה להפסיד את המקום שלי... אחר הפדיון, בערך שבוע אחרי זה, האמא ירדה מהסיפור, היא לא כעסה יותר, אפילו אמרה לי "תודה שמתפלים בילד, והורידו לו את הגבס. תודה שעזרת לי מאד". הכל הסתיים בטוב, ברוך השם... היתי בהלם. אני מאד מאמינה בפדיון, ובסיעתא דשמיא זה עזר לי בכל מני מצבים... ולמרות הכל... היתי בהלם, איך הכל התהפך לטובה! אין עוד מלבדו... רק להודות להשם! בעילום שם

רק להלל ולשבח את השם... לפני שבוע שלחתי חברה של אמי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", היא סבלה מדכאון ועצבות, אחרי יום-יומיים אחרי שעשו לה את הפדיון שלחה לי הודעה בזה הלשון: "רציתי לשתף אותך על שיפור במצבי (הנפשי), אני יותר רגועה, מצב הרוח יותר מרומם, והתאבון חזר אלי, אני גם מרגישה פחות חרדה... שרק ימשיך כך..." שבועות השם זכוי הרבים יעמוד לזכותה, ותמשיך להרגיש טוב ולהיות שמחה... תודה לבורא עולם ול"חסדי ינון" על האפשרות הזו לעשות את "הפדיון"...

ק.ק

הבת שלי, בת החמש, חלתה בדלקת ראות, קבלה במשך שבוע טיפול ולא עזר כלום, לא היה שום שיפור. אשפזו אותה, היתה מאושפזת שלושה שבועות בבית חולים, במצב קשה. וגם לא חל שינוי במצבה, הזמנתי עבורה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", וישתבש שמו לעד, ממש באותו יום כבר היה שיפור במצבה, הרופא בעצמו ציין שחל שיפור מדהים, ובסיעתא דשמיא, לאחר הפדיון הילדה הבריאה ויצאה מזה. מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי...

בעילום שם

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

"ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"

חסדי ינון

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש

ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדידה וחד - פעמית! להיות שותפים בהקמה -

ביתן להקדוש ולהנצח:
לעילוי נשמת | לריפוא שלמה | להצלחת המשפחה | ארץ ישראל | סגולים | סגורים | ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נדבק נטף בבניין מקדש סגול, בסיועו בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:

1700-720-500 ☎ 050-9580500

או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

מטבע הישועות
שר - הצדיק

לפרטים בקו הישועות
1700-720-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

עיה רכה לחכה עשב בשלווה על ראש צוק גבוה. זאב שעבר במקום הבחין בה וחפץ לטרפה. ניסה בכל כוחו לטפס על הצוק אך כשל בכל פעם מחדש. חשב הזאב על דרך נוספת והחל לשכנע את העיה לרדת למטה... "גברתי" קרא הזאב בקול רך, "את מסכנת את חיך על הצוק הגבוה, רדי למטה, גם כאן יש עשב רך ומתוק". הביטה העיה אל הזאב והשיבה: "אכן, אתה צודק! למטה יש עשב מצוין, אך האמת, יותר משאתה דואג לי ולאוכל שלי, אתה דואג לאוכל שלך..." "ויהי כדברך אל יוסף יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה" (בראשית לט, י) אשת פוטיפר התחננה אל יוסף וביקשה להיות איתו, דיברה על ליבו, ניסתה לשכנעו. בתחילה חשב יוסף שהיא רוצה בטובתו, אך כשראה שהיא מתחננת אליו יום יום, הבין שהיא רוצה בטובתה ולא בטובתו ולכן לא שמע אליה להיות איתה... ("אני לדודי") אין אדם שלא חפץ בעצה טובה - בעבודה, בקניית דירה, בלימודים ועוד... לעיתים אנו נתקלים באנשים "טובים" באמצע הדרך שנותנים לנו עצה, אך הכל ממניע אישי ולטובתם הם. אם ראית אדם המנסה לשכנע אותך יום יום לעשות מעשה מסוים בעולם הגשמי, סביר להניח שהוא רוצה את טובתו ולא את טובתך. יש לכולנו "ידיד" המתחפש לאהובנו הגדול - יצר הרע. נראה שהוא רוצה בטובתנו, מיעץ וממליץ לנו מה לעשות, כיצד לפעול, אך כל רצונו הוא לרעתנו, לטמון לנו מלכודות. וכי יעלה על הדעת שנשמע לאוייבנו...? כשם שלא נקבל שום עצה מהאויב, כך לא נקבל את עצותיו של היצר, עצות הבאות לרעתנו, לרעת נשמתנו. אולי העשב נראה טוב יותר, מתוק מאד - התאוה מתוקה היא, אך מלכודת טמונה בה...מי שמנסה יום יום להעניק לך "עשב" טוב, רוצה בטובתו יותר מטובתך... לכן עשה כיוסף... "ולא שמע אליה..."

רון קרמא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: בחור בן ספרד הלומד בישיבה ספרדית האם ידליק נר חנוכה?

תשובה: בחור ישיבה מבני ספרד שלומד בישיבה וחוזר לביתו פעם בכמה שבועות, ידליק בישיבה, אך יש לחוש שלא לברך [ורבים מבני ספרד נוהגים שלא להדליק כלל, והנכון יותר שלפחות ישתתפו בפרוטה], ואם אפשר ישמע הברכות מאחר, או שישמע את הברכות בהדלקה בבית הכנסת. אמנם אם חוזר לביתו בחנוכה, אף אם חוזר ליום אחד, באותו יום יוצא ידי חובה בהדלקת אביו, וא"צ להשתתף עם אביו בפרוטה. בחור מבני ספרד מדליק בישיבה בברכה רק אם מדליק לפני שאביו מדליק, או אם הוריו לא מדליקים בביתם הקבוע אלא במקום אחר. מקור: שו"ע סימן תרעא. אזמרה לשמך 228.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל:
6191265@GMAIL.COM

גבוה מעל גבוה
ארגון "חסדי ינון" עורך
פדיון נפש מיוחד
בבר שמיני
של חנוכה
המסוגל לישועות
מעל הטבע

למסירת שמות 1700-720-500
www.hasdeyinon.org 050-9580500

המשך מטעמים לשולחן: הדבר שבר את רוחה, ליבה מאין להסכים לדבר הזה, לעשות שידוך עבור בנה מיוחד המושלם בכל המעלות, עם נערה כזו. למחרת אחר התפילה, נכנסו המראה יחזקאל והרבנית בצוותא עם בנם רבי מנדל אל הישמח משה, הרבנית פרצה בבכי ואמרה בזה הלשון, רבי קדוש מדוע מגיע לי עונש כזה, הקדוש ברוך הוא חנן אותנו בברך בן נפלא מושלם ומוצלח, ואנו נשדך אותו היא מכוערת כזאת. פני הישמח משה חורו ונסתתמו אמרי פיו, והוא לא ידע מה להשיב על דבריה, ורחמיו נכמרו עליה, פנה לרבי מנדל ואמר, הלא אמך צודקת בדבריה, כדרכה של אם נאמנה ומסורה. כשמוע רבי מנדל את הדברים הללו השתטח על הארץ ופרץ בבכיה נוראה בעודו זועק בזה הלשון, "אבל מה יהיה עם ההבטה" כשכוונתו על אותה הבטה פתאומית בה נכשל והביט על הנערה. כשמוע הישמח משה את הדברים מעומק ליבו הכואב קרא למראה יחזקאל ולנוות ביתו הרבנית לחדר צדדי, הוא ביקש שלא יתנגדו עוד לשידוך, כשהוא אומר להם בלשונם הטהור, "אני מבטיח לכם נאמנה שתראו דורות יפים מן השידוך הזה" לאחר הדברים האלו המראה יחזקאל והרבנית נכנעו וקיבלו עליהם את דברי קודשו, ובאמת השידוך נגמר בכי טוב, והם זכו ונתקיימה בהם ברכת הצדיק כי צאצאיהם וצאצאי צאצאיהם היו יפים עד דורי דורות.

ח.י.ח

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

